

Živalska (ne)sreča na Veliki planini

Ati Rado in sin Jernej sta tistega sobotnega jutra vstala zelo zgodaj. No, tako rano, da je zunaj še vladala črna tema. A se Jernej ni prav nič pritoževal, čeprav bi lahko spal po mili volji, saj ni imel pouka. Nasprotno – veselil se je, kajti skupaj z atijem ju je čakala nova planinska pustolovščina.

Trinajstletnik je že od prvega leta starosti preživel svoj čas razpet med dvema družinama, očijevu in mamimo. Odkar sta se njegova starša ločila, je vsak konec tedna, zimske počitnice in del poletnih preživel v Radovni z atijem in njegovo novo ženo Martino, ostale dneve in noči pa z mamo in maminim možem Edvardom v Mariboru. Ni se pritoževal, saj je bil že navajen nenehnih selitev pa tudi dveh domov, dveh sob, »dodatne« mame in »dodatnega« atija. Pravzaprav je bil vesel, da lahko živi v dveh zelo različnih svetovih in med toliko dobrimi ljudmi, ki ga imajo radi in on njih.

»A se res še nisi naveličal nenehnih voženj sem in tja?« ga je enkrat vprašal njegov najboljši mariborski prijatelj Erik.

»A si se ti že naveličal svojega atija in mame?« ga je namesto odgovora pobaral Jernej in mu namenil resen pogled naravnost v oči.

Oba sta obnemela obstala brez odgovora in odtlej v ta osir nikoli več ni dregnili ne prvi ne drugi.

Jernejev ati, velik ljubitelj gora, je sinu z lastnim zgledom že zgodaj privzgojil veselje do planinarjenja in odkrivanja planinskih lepot. Pri petih letih se je Jernej prvič povzpel na vrh Triglava. V prvem razredu osnovne šole se je pridružil planinskemu društvu in se je lahko tudi na ta račun pohvalil z veliko osvojenimi gorskimi vrhovi.

V tistem zimskem jutru, ko je februar komaj dobro pokukal iz koledarja, se je ati Rado odločil, da jo s sinom mahmeta na 1550 metrov visoko Veliko planino, bahavo razgaljeno v vsej divji zimski idili. Primerno oblečena in opremljena s pohodniškimi palicami, svetilko, zemljevidom,

Dragi najmlajši bralci in bralke,

ker nam je v februarški številki ponagajal sam poglavar tiskarskih škratov in nam zamenjal začetek zgodbe o (ne)sreči na Veliki planini, jo objavljamo še enkrat. V prihodnji številki pa boste lahko prebrali novo zgodbo o tem, kako so bistri polhi ukani-li bolezen. Prijetno branje oziroma poslušanje vam želimo!

dodatnimi oblačili in seveda z jedačo in pijačo sta v prvem jutranjem svitu zlagoma vijugala proti prelazu Črnivec. Tik preden sta ga dosegla, sta zavila levo proti Kranjskemu Raku, parkirala avto in zlagoma vzela pot pod noge. Z gozdarji sta zagazila v nizek sneg in prečila širne, zasnežene travnike, ki se jih je Jernej spominjal še iz poletnih dni, ko se je na zelenih planjavah paslo vse polno živine. Zdaj pa razen njiju ni bilo nikogar. Ne živali ne človeka, le bela belina ...

»Napni ušesa in prisluhni tišini,« mu je namignil ati. Jernej je res napel ušesa in prisluhnil. Poslušal je in vlekel na ušesa, a sprva ni slišal prav nič.

»Zapri oči in še bolj napni ušesa,« je dejal ati. Potem je deček miže prisluhnil tišini in iz nje izluščil tih šepet vetra, krik oddaljene ptice in škrtanje snega pod gozdarji.

»Zdi se, kot da je vse izumrlo, pa ni, a ne!?« je izrekel sin in ati mu je pritrdil.

Juhuhu, pa smo skupaj tu!

Srna Drna, ja, prav tista, ki je silvestrovala v Pravljičariji pod visokim kostanjem sredi

temnega gozda in se je neznanško bala snega, se je januarja preselila na Gorenjsko. Prav nepričakovano se je namreč do ušes zaljubila v postavnega srnjaka Akaja z Velike planine. Ker on ni hotel k njej, se je predala ona in se preselila k njemu. Sprva se je zaradi neskončne snežne beline počutila grozno prestrašeno, odkar pa se je navadila zakrivati svoje sledi, je ugotovila, da sneg res ni vreden tolikšnega strahu. Dovolj je bilo, če je na svoji poti večkrat sekala sledi križemkražem in že ga ni bilo junaka, ki bi razvozlal njeno pot. Seveda je najbolj uživala v Akajevi družbi, a kaj, ko je on imel vedno toliko opravkov, medtem pa se je sama zaradi obilice prostega časa pogosto dolgočasila. Še sreča, da je pred kratkim srečala pitbulko Dixie, ki se je na Veliki planini znašla z gospodičnino najboljšo prijateljico Renato. Nemudoma sta se zblížali.

»A si res ti, Dixie?« se je začudila srna, ko jo je prvič zagledala pred seboj.

»O, glej jo, glej, hov hov hov, saj to si ti, srna Drna?« se je enako začudila Dixie.

»Jaz sem, ja. Saj vem, da ne boš verjela, ampak semkaj sem se poročila in sem zelo srečna ... No, vse je idealno, le družbe mi manjka. A boš dolgo ostala tu?«

Preden je psička uspela kaj ziniti, je jezična srna že razlagala svojo ljubezensko zgodbo in zanjo porabila debelo uro.

Slednjič je do besede prišla tudi pitbulka.

»Odkar je moja gospodična odletela v toplo Kalifornijo, sem pri njeni najboljši prijateljici. Že tri tedne se dolgočasim tu, kjer nikogar ne poznam. V Pravljčariji je bilo veliko zabavneje, hov hov,« se je repenčila psička in v zapik zazelahala od dolgočasia.

»A se tudi ti dolgočasiš?« se je začudila Drna.

»Pa še kako! ... Kaj ko bi si skupaj izmislili kaj zabavnega,« se je domislila Dixie in se upajoče zazrla v srnine velike oči.

Ta je skomignila z rameni, se zamislila in izustila: »Hja, lahko bi tekmovali v hitrosti, če si za to?«

Izrečeno, dogovorjeno. Srna je pomigala z repkom, si nežno pretegnila telo in iztegnila vse štiri noge, Dixie pa je pomahala z repom, iztegnila vrat in pretegnila hrbet. Ko sta se postavili v štartni položaj, sta se domislili, da vsekakor potrebujeta sodnika, ki bo zažvižgal, naznanil začetek tekme in na koncu razglasil zmagovalko. Kaj pa zdaj? Le kje naj stakneta pomočnika? Pogledovali sta na vse strani, vendar nista videli nikogar. Skoraj sta že obupali, ko se je med njima prikazala rahla

meglica. Iz nje se je čisto počasi izluščila gorska vila Aliv. Saj veste, tista nečimrna vila, ki je starkam Krivopetam kradla mleko, Dixie pa izpolnila srčno željo, ko ji je pričarala pravljíčno kost, ki jo je psička še vedno imela pri sebi. Ni bilo treba veliko besed, da so se dogovorile, kako in kaj.

Živalska (ne)sreča

Vila je zabrlizgala v piščal in oznanila začetek tekme. Dixie in Drna sta se pognali v tek prav takrat, ko sta ati in Jernej prikoračila na poljano. Vile seveda nista videla, saj se zlepa ne pokaže človeškim očem, zato pa sta oba izbuljila oči ob pogledu na srno in psa, ki sta tekla vštric, kot da bi jima gorelo za petami.

Človeški bitji sta se ustavili, opazovali nevsakdanji prizor in se čudili, kaj je popadlo živali.

»Mogoče se pa igrata,« je dejal deček.

»Le kje si videl, da bi se pes in srna igrala?« je ugovarjal ati.

Sinovo dlan je stisnil v svojo in z roko v roki sta se odpravila naprej.

Dixie in Drna pa sta dirjali, kot da bi šlo za življenje ali smrt. Vila Aliv ju je s svojim vzpodbujanjem še dodatno podžigala, da sta se vedno znova znašli tik druga ob drugi.

»Še dvesto metrov,« je zavpila Aliv. Tekmovalki sta napeli vse sile in še bolj pohiteli. Tekli sta kot zmešani, dokler se ni spet oglasila Aliv in oznanila, da ju od izteka ločuje zgolj sto metrov.

»Dajmo, dajmo, napnita moči za zmago!« jima je prigovarjala.

Zmagala bom, zmagala bom, sta tekmovalki bahavo pomislili vsaka sama pri sebi in se še bolj potrudili. Napeli sta poslednje sile in se pognali proti ciljni črti.

Namesto v cilj pa sta družno omahnili v čisti nič, saj sta pred vilinimi očmi dobesedno izginiti v visokem snegu.

»Kaj pa je zdaj to? Kam sta se skrili? Nikar se ne šalita z menoj! Brž se prikažita na plano, da razglasim zmagovalko,« ju je klicala vila.

»Valko ... alko ... ko,« je ponavljal odmev za vilo, srna in pitbulka pa še vedno nista pokukali iz snega.

Aliv je nemudoma razprla krilca in poletela nad ciljno črto, v kateri je nastala globoka razpoka, ki je pričala, da se je sneg krepko vdrl in pod seboj pokopal tekmovalki. Če ne bi doma pozabila svoje čarobne paličice, bi kot za šalo pričarala odjugo in rešila prijateljici, zdaj pa vili ni preostalo drugega, kot da je začela na ves glas vpiti: »Nesreča, nesrečaaaaa, pomagajte!«

Krivopete so kuhale novo porcijo snežink pod Triglavom, ko so v svoja pretanjena ušesa ujele klic na pomoč.

»Eh, nečimrna, kradljiva vila Aliv očitno spet išče pozornost. Gotovo se samo šali,« je glasno razmišljala najbolj sitna Krivopeta.

K sreči ostali nista delili njenega mnenja. Na ogenj sta naložili še nekaj polen in pokrili kotel s snežinkami, da se te ne bi prehladile, ali še huje, da se ne bi preveč strdile, potem pa sta bliskovito šinili v smeri vilinega obupanega glasu.

Aliv jima je priletela naproti takoj, ko ju je zagledala, in jima brez pozdrava razložila, v kakšni godlji sta se znašli nesrečni živali.

Prva Krivopeta je svojimi velikimi, nazaj obrnjenimi stopali sunkovito razgrebla sneg, druga pa je s svojimi ogromnimi rokami izvlekla obe premrli telesu, ki sta negibno obležali na snegu. Zatem sta Krivopeti vzeli v naročje napol mrtvega psa in srno. Ogrevali sta ju s svojo toploto in jima prigovarjali, naj se prebudita ...

Slednjič se je res vse srečno izteklo. Prva se je iz otrplosti ovedla Dixie. Pomela si je oči in se začudila, ko je videla, v čigavem naročju leži.

Ko je oživel še Drna, je zavladalo neznanško veselje, saj je vseh pet začutilo, da so

zmagovalke, zato zadovoljstvu potem kar ni bilo videti konca.

»Drugič pa bolj preudarno in brez izzivanja usode!« je s starikavim glasom izrekla tretja Krivopeta, ki je šele tedaj zlagoma prikrevsala sestrama v pomoč.

»Hov hov, zagotovo. Obljubim, da bom odslej previdnejša,« je skesano zalajala Dixie, medtem ko je srna le sramežljivo pogledala v tla.

Jernej in ati sta sredi belega dne dosegla svoj cilj. Po izdatni malici in občudovanju speče narave sta se zlagoma vračala čez zasneženo poljano, kjer sta pred nekaj urami opazovala nevsakdanji živalski prizor. Ampak zdaj tam ni bilo nikogar. Se je pa Jerneju iznenada utrnila misel: »Ati, kaj pa če sta živali tekmovali in se jima je kaj hudega zgodilo? Mogoče ju je pokopal plaz ...«

»Lepo te prosim, saj si vendar velik fant, Jernej! Nehaj že s temi otročarijami. Le kdaj se boš zresnil?« se je čudil ati ob spuščanju proti izhodišču.

Med vožnjo domov pa je dremajoči Jernej s kančkom očesa oplazil napol zasneženega psa, srno, vilo in tri starke, ki so na pobeljeni poljani stali v krogu in se živahno pogovarjali.

»Škoda, da tega ne smem povedati atiju,« je pomislil in zaspal na sedežu. ●

Med vožnjo domov je dremajoči Jernej s kančkom očesa oplazil napol zasneženega psa, srno, vilo in tri starke, ki so na pobeljeni poljani stali v krogu in se živahno pogovarjali.
Ilustracija:
Jernej Kovač Myint